

OČIMA MISÍÍ

TÉMA:

Nové tváře chudoby

Kdo jsou vlastně chudí? To je ryze oblátská otázka. Pokaždé znovu a v každé době si musíme tuto otázku pokládat, protože jako oblátská rodina jsme poslání přinášet chudým radostnou zvěst. Oni jsou těmi, ke komu má směřovat všechno naše úsilí a naše prostředky. Pro zakladatele misionářů oblátů sv. Evžena de Mazenod bylo jasné, že těmi chudými jsou lidé, kteří jsou mezi námi nejopuštěnější, lidé na okraji, ti pro obvyklé církevní struktury nedosažitelní a neviditelní. Toto číslo Očima misií jsme se rozhodli věnovat právě těmto „nedosažitelným a neviditelným“. Nejde přitom jen o konkrétní lidské bytosti, ale o celé struktury. Je to právě určitá struktura, politická, společenská, ale i myšlenková a geografická, která chudobě umožňuje existovat a paradoxně by také měla umožnit ji postupně vymýtit. A daří se to. Celosvětové procento materiální

chudoby za posledních třicet let radikálně kleslo. I když jsme teď ovlivněni celosvětovou koronavirovou krizí, tak se s nadhledem dá říct, že se ve velké části světa jako lidské bytosti máme vlastně dobře. I když je to bohužel často právě na úkor těch nejchudších. Existují však i takové druhy chudoby, které s čísly na bankovním účtu bezprostředně nesouvisí. I těm se toto číslo věnuje. Jde např. o chudobu životního prostředí.

Když se ale podíváme na všechny druhy chudoby, objevíme, že mají něco společného. Každá chudoba vzniká ignorováním vztahů a propojeností. Odtud se také bere známý „efekt motýlích křídel“. Zakladatel misionářů oblátů vytyčil, že jediným lékem na chudobu a opuštěnost jsou vztahy. Proto se šíření radostné zvěsti nevěnuje sám, ale zakládá společenství lidí, kteří se věnují chudým a opuštěným tím, že jim nabízí

nejen horkou polévku, ale znovupropojení s tím, kdo je počátkem každého vztahu, kdo je vztah sám.

Naše Konstituce a pravidla nemluví o chudých jen jako adresátech naší misie. To je na celém tématu asi nejvíce šokující. Někdy jim totiž nemůžeme dát vůbec nic, dokud se my sami nenecháme obdarovat. Oni jsou misionáři pro nás. Jimi se necháváme evangelizovat. Jeden takový příběh vám přiblížíme z úst italského misionáře, který dlouhodobě působí v Jižní Koreji.

I ti téměř nedosažitelní dostali místo v tomto čísle. Jejich opuštěnost je ale dána místem, kde se narodili. Evangelium se nezastavilo ani před nejsevernější částí glóbu. Život v těchto místech vám přiblíží oblát Daniel. Třeba nám zrovna jeho slova pomohou vyrovnat se s určitou izolací, kterou v těchto koronavirových měsících prožíváme.

Petr Dombek, OMI

Téma: Nové tváře chudoby

U CHUDÝCH JSEM SE NAUČIL ROZPOZNÁVAT BOHA UPROSTŘED BOLESTÍ

O. Vincenzo Bordo, OMI

Italský misionář, otec Vincenzo Bordo OMI, buduje centra pro chudé a lidi z ulice v Jižní Koreji. Každodenně doslova nakrmí stovky bezdomovců, kteří do těchto center přicházejí. Dále tvoří projekty pro osamocené seniory a mládež na ulici. Jeho práce byla oceněna ze strany mnoha církevních a politických autorit a dostalo se mu ocenění i v podobě místního ekvivalentu Nobelovy ceny. Dosáhl nejen na korejské občanství, ale také obdržel vlastní korejské jméno Kim Ha Jong, které mezi místními běžně používá. Jako Vincenza ho znají lidé v Evropě. Jeho svědectví je důkazem aktuálnosti programového přesvědčení misionářů oblátů o tom, že chudé nejen evangelizujeme, ale sami se jimi necháváme evangelizovat.

Před pár dny mi položil jeden novinář nečekanou otázku, která mě v tu chvíli překvapila nepřipraveného:

„Jsi dobrý člověk, protože děláš tolik věcí pro chudé, ale co ses od nich vlastně ty sám naučil?“ V tu chvíli jsem se sám sebe musel ptát: „Co jsem se naučil po tak dlouhé době strávené po boku trpících a bezdomovců?“

V roce 1992, když jsem dokončil studium korejštiny, zeptal jsem se při jednom místním církevním setkání: „Kde jsou tady chudí?“ Odpověděli mi: „Ve městě Seong-Nam v provincii Gion-Gi-Do“. Zabalil jsem zavazadla a odjel jsem tam. Od té doby jsem si tyto periferie zvolil za svůj domov a zdejší bratry a sestry za společníky na cestě. Tak začalo mé dobrodružství s nimi.

*V roce 1992,
když jsem dokončil stu-
dium korejštiny, zeptal jsem
se při jednom místním církevním
setkání: „Kde jsou tady chudí?“
Odpověděli mi: „Ve městě Seong-
-Nam v provincii Gion-Gi-Do“.
Zabalil jsem zavazadla
a odjel jsem tam...*

Na začátku, když jsem byl ještě plný mladistvé síly, jsem se snažil ostatní učit a předat jim všechno to, co jsem během dlouhých let studia pobral z univerzitních knih. Po nějaké době jsem si ale uvědomil, že jejich problémy zůstávaly stále nevyřešené jako předtím, a my jsme tudíž pořád byli na začátku naší společné pouti.

Když jsem spolu s nimi kráčel po jejich boku, na- učil jsem se jim naslouchat. Z tohoto naslouchání se zrodilo mnoho krásných zkušeností s lidmi, kteří se nacházeli v životní nouzi. Společně jsme vytvořili důležité a opravdu lidské prostředí. Ale jejich bolest tady stále byla a to bez odpovědi a s mnohými otázkami.

Kráčel jsem spolu s nimi, až se stalo to, že jsem začal mlčet, protože mé znalosti načerpané z knih se tady neuplatnily. Moje síly a mladistvé nadšení se utlumily. Jejich provokativní otázky po smyslu prožívaných bolestí a nepřízní života mě opravdu trápily. Nejdříve jsem se je snažil uklidnit tím, že jsem jim říkal: „Bůh Emanuel je s námi po našem boku, i v našem trápení.“ Ale ti nejopuštěnější z chudých, kteří každý den zakoušeli existenční nouzi, na mě křičeli: „Ne, to nám

nestačí, není to správné. Bůh nemůže být jen tohle!“

Pak jednoho dne, když na mě dorážely stále více otázky po smyslu utrpení chudých, jsem se také já dotknul hlubin obrovského utrpení a v tom jsem se setkal s novou Boží tváří. Nesetkal jsem se jednoduše s Bohem, který je v bolesti přítomen, ale s Bohem, který sám je bolest.

V tu chvíli jsem pochopil, že v období plného zdraví a radostného prožívání jsem žil v tajemství Boha – lásky, tedy Vzkříšeného. Zatímco v obdobích bolesti, strachu a smutku jsem žil v tajemství Boha – bolesti, tedy Ukřižovaného.

Tak mě moji chudí, mí společníci na cestě, doprovodili až ke zkušenosti ponoření se do nejintimnějšího tajemství lidství: tajemství bolesti a smrti. Tak jsem mysticky začal zakoušet radost i bolest, život i smrt. Po těchto zkušenostech je mi jasné, že neexistuje místo bez Boha, jakési černé díry, které vyplňuje jen utrpení, ale Bůh je mysticky přítomný i jako bolest a utrpení.

*Z dopisu pro oblátskou rodinu v Itálii z 22. března 2015
Přeložil: Petr Dombek OMI*

POKUD SE NĚCO NEMĚNÍ, ZNAMENÁ TO, ŽE JE TO MRTVÉ

Rozhovor s Danielem Szwarcem, OMI

Oblát Daniel Szwarc bydlí od roku 2007 ve městě Naujaat, které se nachází přesně za severním polárním kruhem, v oblasti inuitského území Kanady zvaného Nunavut. Je to velmi rozsáhlé území pokrývající kanadskou část Arktidy. Obyvatelé, z nichž velkou většinu tvoří Inuité (Eskymáci), zde žijí v komunitách, kterým se říká osady. Ty jsou od sebe vzdálené až stovky kilometrů bez jakéhokoli dopravního spojení. V Naujaatu žijí převážně mladí lidé, ze 1200 obyvatel je okolo 700 lidí ve věku do 18 let, takže více než polovinu komunity tvoří děti. Život zde utváří počasí s enormním chladem, ledem a sněhem přítomným 10 měsíců v roce, temná zima a slunce, které v létě obíhá kolem obzoru, vánice, které člověka uvězní třeba na celý týden doma, a smrt, která je ve většině případů způsobena tragicky sebevraždou, podchlazením nebo divokými zvířaty. Jak se žije v takových podmínkách a co znamená chudoba na severním pólu? Odpovídá misionář oblát Daniel.

Jak vypadá takový tvůj klasický den na severním pólu?

Můj klasický den začíná velmi klidným ránem. Lidé zde v Naujaat rádi spí třeba až do oběda, takže v tuto dobu nehrozí žádné návštěvy ani telefonáty. Mám tak čas na modlitbu, četbu zpráv nebo další své různé projekty. Odpoledne už je aktivnější, protože se věnujeme povinnostem spojeným s domem. Žijeme tu sami, takže udržování chodu domácnosti a úklid je naší každodenní činností. Všechny opravy a udržování domu jsou jen na nás. Ve městě nejsou ani žádné firmy, které by to

mohly udělat za nás. V pozdějším odpoledni k nám začínají přicházet děti, každý den jich dorazí kolem třiceti. Hrajeme hry, díváme se na filmy, bavíme se spolu, ale kromě toho máme vždy v 7 hodin večer společnou mši svatou. Po mši si dáme s dětmi svačinku a pokračujeme ve hrách. V 9 hodin po sobě uklidí, odchází domů a je konec dne.

Změnilo se ti v daných podmínkách nějak vnímání Boha či prožívání víry? Změnil ses ty sám?

Náš zdejší život je neustálá změna. Pokud se něco nemění, znamená to, že je to mrtvé. Naše oblátská formace nikdy neskončila, pořád se učíme, především z knih, ale také nasloucháním druhým a samozřejmě z vlastních chyb. Ve formaci nám bylo pořád opakováno, abychom měli na paměti, že kultura původních obyvatel je vždy mnohem hodnotnější než to, co můžeme nabídnout my. A první radou, kterou jsme na misiích dostávali, bylo: Nyní zapomeň všechno, co ses naučil v semináři. V uplynulých letech jsem zjistil, jak hloupá je to rada. Zakusil jsem, jak jsou lidé hladoví po autentickém evangeliu. Touží po něm a chtějí ho slyšet. Mým hlavním úkolem tady je hlásání evangelia a evangelium není něco mého, není to můj vynález, je psáno Duchem svatým, a proto nemůže mít na celém světě nic větší hodnotu. Evangelium musí být vždy referenčním bodem, středem a ohniskem našeho života a služby, jinak ztrácí smysl. I v mém životním stylu se tu změnilo mnoho věcí. Například jsem nikdy předtím nelovil, nevařil, nejezdil na sněžném skútru... Také jsem si zvykl na

nízké teploty. Vzpomínám si na několik prvních zim, kdy jsem se musel hodně teple oblékat. Nyní používám pořád stejnou bundu, i když je +10 v červenci nebo -40 v lednu.

Jak bys charakterizoval místní obyvatele?

Inuité jsou otevření a přátelští. To je první dojem, který budí. Druhý dojem už nemusí být tak pozitivní. Například když jdu někoho navštívit, vstoupím do domu bez klepání, nikdo mi nenabídne čaj nebo něco k jídlu, nikdo mi nenabídne, ať se posadím. Jenomže to není proto, že by nebyli pohostinní, ale proto, že se mám v jejich domě cítit jako ve svém. To znamená, že si můžu sednout kam chci (třeba i na zem, což je tady velmi běžné). Když si chci dát čaj, najdu si hrníček a udělám si ho. Když si chci dát něco k jídlu, prostě si to z ledničky vezmu. Prostě jako doma. Mnoho lidí se tu stále živí především lovem a rybařením, to tvoří velkou částí jejich života. Loví se tu především sobi a tuleni, ale také pižmoni, lední medvědi, velryby, mroži a menší zvířata pro kožešiny, jako lišky, vlci či rosomáci.

V čem se mezi místními obyvateli projevuje největší chudoba?

Místní osady jsou izolované, daleko od všeho, bez veškeré pozemní dopravy. Proto je tu všechno velmi drahé, musí se to dovážet hlavně leteckou dopravou. Ceny jsou dvakrát nebo třikrát vyšší než např. v severní Kanadě. Největším problémem, řekl bych, je ale nedostatek motivace pro život. Mladí lidé nemají příliš mnoho vyhlídek do budoucna. Školy tu nabízejí vzdělání jen velmi nízké úrovně. Mnoho dětí má ještě po dokončení střední školy problémy se čtením. Není pak možné, aby zvládly vysokou školu. Tady neexistuje průmysl, žádná výroba... tedy žádné pracovní příležitosti. Samozřejmě to pak způsobuje závislost na drogách a alkoholu. Problém je také v tom, že Kanada legalizovala užívání marihuany, a mladí lidé tak věří, že na ní není nic špatného. Drogy tu mnoha lidem zničily život. Řekl bych tedy, že největší zdejší chudobou je chudoba smyslu života.

Dotkla se vás nějak situace s koronavirovou epidemií ve světě?

Asi to bude znít divně, ale pandemie covidu-19 je pro Inuity požehnáním. Ano, podléháme mnoha omezením, snížily se počty letů, a tím se také snížil příjem potravin. Dostává se nám však velké pomoci od federální vlády, místních samospráv i dalších organizací. Je patrné, že lidé mají více peněz než kdy jindy. Ve městě se nakupuje více. Máme pouze dva obchody, takže je dobře vidět, co a kolik lidí nakupuje. Méně lidí žádá v církvi o finanční podporu nebo materiální pomoc. Covid propukl i zde, onemocnělo 266 lidí ve 4 našich osadách, 2 lidé zemřeli. Jsme omezeni v cestování a shromažďování, ale se vši pomocí a podporou si myslím, že jsme nyní v mnohem lepší situaci než lidé jinde.

Jak se vypořádáváte s obtížemi spojenými s náročnými životními podmínkami, ve kterých žijete? Máte nějaké konkrétní rady pro to, jak bojovat s okolnostmi, které člověk neumí nebo nemůže sám ovlivnit?

Žijeme v realitě, která se mnoha lidem zdá jako permanentní izolace, a je to pravda. Jsme limitováni a mnoho věcí, které jsou normální a přirozené, zde jednoduše nejsou možné, například jít do nákupního centra, divadla, restaurace nebo dokonce jít na procházku do parku. Lidé v této skutečnosti vyrostli, takže jim to vůbec nechybí. Pro lidi, kteří sem přicházejí pracovat, je to velká změna a mnozí to prostě nezvládnou a odejdou. Existuje jen hrstka lidí, kteří tu vydrží žít déle než dva roky. Přesto si myslím, že lidé jsou všude stejní. Stejně tak Inuitům chybí některé věci, a když jsou o ně připraveni, bojují s tím. Možná je pro ně jednodušší přijmout zpoždění dopravy o několik dní nebo nemít týden vodu kvůli vánici, ale umí být stejně netrpěliví v jiných věcech a vystresovaní, když nedostanou něco, co chtějí, úplně stejně jako v jiných částech světa. Věci, které nemůžeme změnit, musíme přijmout bez ohledu na to, jak těžké to je. Možná jsme tady na severu některé takové věci zvyklí přijímat častěji, ale to neznamená, že máme recept, jak to lépe zvládat.

Rozhovor vedla a přeložila Zuzana Lášková

MISIE V MARAIRE V NELEHKÝCH POČÁTCÍCH

Ačkoliv jsme od otce Karla mnozí dostali pěkné vánoční přání, předvánoční čas v Zimbabwe nebyl pro misii v Maraire jednoduchý.

Září a říjen byly sice ve znamení radosti, protože se přes všechny obtíže se stále nedokončenou misii rozhodli se spolubratrem Charlesem na místo nastěhovat, a nelitovali. Naše dary skýtalý výhled na brzkou instalaci solárních panelů jako stabilního zdroje elektřiny pro základní fungování domu. Dorazila i firma, která provedla vrt, který měl sloužit jako zdroj vody pro misii i blízké okolí. To, že se nakonec nacházel až 350 metrů od misie, by nebyl takový problém. Potíže začaly záhy.

Generátor vypůjčený ze sousední misie vypadal natolik, že se rozhodli pro jeho opravu. Nakonec se po mnoha opravách ukázalo, že je neopravitelný. Tento scénář se odehrál ještě jednou s dalším vypůjčeným přístrojem, a tak se po dlouhém zvažování a domluvě s představenými rozhodli na dluh koupit nový. Aby například zvládl z vrtu napumpovat vodní nádrže u domu.

Základní vybavení misionáře: skaut! Hodí se, pokud umí opravovat auta, generátory a zahradničit. Zkušenosti chovu domácího zvířectva také výhodou. A nekoněná trpělivost.

Problém však nebyl jen s dieselovými agregáty. Jednoho rána byly nádrže na vodu prázdné. Voda se vrátila do vrtu. Příčina? Po dramatickém příjezdu opravářů, protože se nacházíme v období dešťů a všechny příjezdové cesty jsou zaplavené a plné bláta a naložená auta technikou jsou odsouzená k zapadnutí, se ukazuje, že vrt je částečně zničený. Zcela dole, se v hloubce 60 metrů kvůli nedokončené práci firmy, která poslední metry nezpevnila, zhroutil a zasypal pumpu.

Jsou ale i dobré zprávy. Firma našla provizorní řešení a instalovala pumpu nad zasypanou částí vrtu. Karel napsal ve vánočním pozdravu: „Ale vězte, že teď už je lépe (a snad to i vydrží) a „za odměnu“ máme elektřinu z malé sluneční elektrárny a horkou vodu ohřátou taktéž horkým africkým sluncem. Vlastně to není vůbec za odměnu, ale ze štědrosti mnohých z vás, kdo jste nám přispěli skrze Oblátské (Mariánské) misijní dílo. Ze srdce vám děkujeme.“

Oba misionáři ví, že jsme s nimi. Naše dary jim také pomohou splatit všechny pohledávky, které mají za opravy agregátů i koupi nového, na který si vypůjčili v provincii. Pomalu končí období dešťů a oba se těší práci na zahradě, kterou zakládají jak pro okrasu, tak i – a to hlavně – pro obživu.

Papája

Podzemnice olejná

Batáty

MODLITBA ZA OBLÁTSKÁ POVOLÁNÍ

Otče svatý,
Přicházíme k tobě, protože nás Ježíš žádá,
abychom prosili o dělníky na tvou žeň.
Ty jsi tak miloval svět, žes poslal svého Syna,
abychom mohli žít v plnosti. On sám pak
poslal dvanáct apoštolů a svatého Pavla, aby
hlásali radostnou zvěst spásy. A pak jsi i dál,
generaci za generací, posílal dělníky
do celého světa, aby tě každý mohl poznat.
Vyvolil sis také svatého Evžena a skrze něj jsi
přivedl na svět rodinu misionářů, kteří v každém
koutě světa se zanícením a láskou učí tomu, „*kdo
Je Kristus*“, a zakládají křesťanské komunity.
Víc než kdykoli jindy potřebuje svět i dnes vědět
o tvé milosrdné lásce a potřebuje lidi,
kteří by dnešním mužům a ženám pomáhali,
aby „*se nejprve stali opravdu lidmi, pak křesťany
a nakonec svatými*“. Proto nám, prosíme, sesílej
i dnes mladé muže zapálené láskou k Ježíši,

kteří by svůj život chtěli jako oblaci darovat tobě,
kteří by chtěli být nablízku nejbližším
a nejpouštěnějším a hlásat jim evangelium. Dej,
ať planou týmž ohněm, který jsi zažehl v srdci
svatého Evžena; dej, ať se stanou součástí jeho rodiny
a spolu se všemi obláty pokračují v díle vykoupení.
Ježíš nám řekl, že pokud tě budeme
o cokoli prosit v jeho jménu, ty nám to dáš.
A tak se k tobě skrze tuto modlitbu s vírou
obracíme, jisti si tím, že nás vyslyšíš.
Panno Maria Neposkrvněná, tys byla první,
kdo světu daroval Ježíše; bud' s námi i teď,
když se modlíme.
Amen.

*Můžete se spolu s námi modlit
každého 21. dne v měsíci*

EKOLOGICKÁ KONVERZE

Malé svědectví plzeňské komunity

Známe se už hodně dlouho, ale do všech možných témat, o kterých jsme se kdy bavili, ekologická problematika rozhodně nepatřila. Člověk se tak nějak automaticky veze v kolejích, které se naučil doma. Jenomže ekologie nebyla z pochopitelných důvodů pro generaci našich rodičů a prarodičů na pořadu dne, a tak zůstala přirozeně na okraji pozornosti i pro nás. Žít ekologicky v našich podmínkách znamenalo především třídit odpad a obal od bonbonu nevyhazovat do trávy.

Ne že bychom si nebyli vědomi, že je to oblast navýsost důležitá, ale na to jsou tu přece odborníci, kteří stav v přírodě mapují, a ve spolupráci s rozhodujícími vládními organizacemi jsou to oni, kteří nesou zodpovědnost. A vlastně, co já bych jako jednotlivec nebo rodina v nějakém globálnějším měřítku mohl ovlivnit tak, aby to mělo viditelný dopad... Kласická výmluva, kterou jsme sami sebe uklidňovali, že za sebe

děláme maximum, a pokud zrovna nevypouštíme chemikálie do řeky nebo nemícháme plast s papírem, žijeme ekologicky.

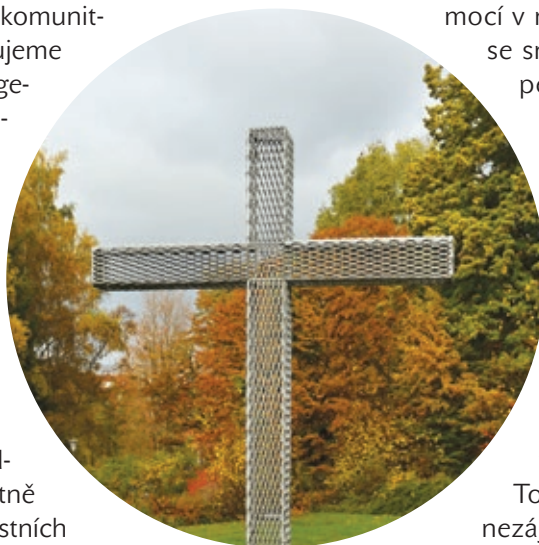
Jenomže pak najednou přišel papež František s encyklikou *Laudato si*, která je od hlavy až k patě zelená, a když se do ní člověk začte, zjistí, že je velmi osobní a konkrétní a že péče o životní prostředí nutně souvisí i s mojí osobou, s mým vnímáním smyslu života, s hodnotami, které vyznávám a které se, stejně jako víra, musí také žít, nejen o nich mluvit. Zjistili jsme, že ekologie je obrovsky vztahová věc, a tím pádem tak s křesťanstvím musí náramně souznít. Její motivací je láska, láska ke stvoření, láska k druhému člověku, láska k sobě samému. A vztahy jsou něco, pro co byl člověk stvořen. Tak nám najednou začala být ekologie hodně sympatická.

Taky jsme se podívali na dokumentární film *Život na naší planetě* od Davida Attenborougha, který v nádherných a děsivých obrazech zároveň ukazuje, jak člověk přírodu a v po-

sledku i sebe sama okrádá. Jak chudou se příroda kvůli individualistickému způsobu života lidí stává a jak se lidé stávají bez darů a rozmanitosti přírody chudými. Zároveň nevolí jen cestu „peskování“, ale také nabízí alternativy a řešení.

Takových impulsů přicházelo v poslední době více, až se to stalo... Něco nám přecvaklo v hlavě a nejspíš i v srdci. Najednou nám to zapadlo i do naší komunitní mise. V našem slibu se totiž zavazujeme k tomu, že se budeme snažit žít evangelium „i v těch nejmenších detailech našeho každodenního života“, že chceme svědčit svým obyčejným životem tak, aby odrážel Boží krásu a dobro. V nejmenších detailech, takže třeba i v tom, že jsme si pečlivě nastudovali, co můžeme vyhodit do bio odpadu, a co tam nepatří; že nám začalo jít o konkrétní vztahy s konkrétními lidmi i v takových věcech, jako jsou nákupy, takže jsme si začali objednávat sice dražší, ale filosoficky i chutně mnohem stravitelnější zeleninu od místních farmářů; nebo jsme naopak začali redukovat nákupy výrobků velkých firem, ve kterých o člověka na prvním místě rozhodně nejde; že neplytváme obaly (např. jednou jsme se v obchodě zařekli, že si nekoupíme další igelitovou tašku, protože jsme svoji zapomněli doma, a odcházeli jsme s plnými kapsami a náručemi, jen abychom světu ulevili od jedné tašky; nebo jsme si koupili jeden speciální prací pytlíček do pračky, který vydrží celý rok; hledáme přípravky, které zbytečně neznečišťují vodu; místo plastových uchošťourů pořizujeme dřevěné... Jsou to drobnůstky, víme, že nejsme žádní hrdinové a že jsme teprve na začátku, ale už přemýšlíme jinak.

A chceme pokračovat dál a hledat nové způsoby žití v souladu s přírodou, a v důsledku i s člověkem vedle nás, protože každé gesto kultivace přírody vždy vyústí v kultivaci mezilidských vztahů. Obojí je provázáno a vzájemně se podmiňuje. Už od samého počátku plánování našeho nového komunitního centra, které bychom rádi s Boží pomocí v následujících měsících začali budovat,

se snažíme celý koncept založit na principech integrální ekologie ve smyslu Laudato sí. Naším snem je v tomto ohledu třeba začít využívat dešťovou vodu a neposílat ji do kanálu nebo mít na zahrádce alespoň malý kousíček „divoké“ přírody, které na planetě ubývá, a dát tak domov drobnému užitečnému hmyzu, který se v rovnoměrně strážném trávníku nemá šanci zabydlet. Největší současná ekologická chudoba naší planety je právě v nedostatku vody a divočiny. To je způsobeno nezájmem... podobný nezám o člověka je líhlní lidské chudoby. Jedno souvisí s druhým. A vůči těmto různým tvářím chudoby bychom rozhodně nechtěli zůstat lhostejní. Člověk hned nemusí trénovat proslov na kongres OSN či běhat venku s transparenty vyzývajícími k záchraně velryb, ale může začít od obyčejných věcí, třeba od dřevěných uchošťourů. Protože, jak říká papež František, největší změny se dějí postupnými krůčky. Od té doby, co se snažíme přemýšlet a jednat více ekologičtěji, si připadáme tak nějak bohatší...

Jiří-Zuzka-Petr

Zpráva o hospodaření Oblátského misijního díla

BILANCE 2020		
	Příjmy v CZK	Výdaje v CZK
Celkem	2 224 059,24	2 224 059,24
Mešní stipendia	724 410,00	724 410,00
Jiné výnosy	2 266,24	
Dary misiím	1 497 383,00	
Zimbabwe		536 837,00
Pákistán (monzuny)		582 270,00
Pákistán (školy)		50 474,00
Adopce Haiti (5 dětí)		27 900,00
Nerozděleno		193 279,74
Tisk (časopis)		63 526,00
Poštovné		26 537,00
Správní náklady		18 825,50

BŮH TO RÁD DOLADÍ

Začátek evangelia o Ježíši Kristu, Synu Božím: Je psáno u proroka Izaiáše: „Hle, já posílám svého posla před tebou, on ti připraví cestu. Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ Když Jan Křtitel (vystoupil) na poušti, hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Vycházel k němu celý judský kraj a všichni jeruzalémští obyvatelé, dávali se od něho křtít v řece Jordánu a (přitom) vyznávali své hříchy. Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobyilkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“ Mk 1,1–8

Častěji než bych si přála, podléhám perfekcionistařským svodům: mám dopis přeložit do němčiny, ale Hanka by to přece uměla líp. Vyzdobit místnost na akci? No, sice mám trochu estetického cítění, ale Maruška to udělá tip top. Vařit pro celou partu? Honza je na tohle přece přeborník! Ta paní se mě ptá na Nejsvětější Trojici? Co já vím, vždyť ani Augustin to pořádně nedal, ať se zeptá nějakého kněze. Na srazu spolužáků mi předhazují skandály v církvi, nemám chuť jim to vysvětlovat, vždyť já s tím také nesouhlasím... Ale Jan Křtitel naštěstí perfekcionista nebyl. Byl to trochu zvláštní týpek, možná ani nechodil každou sobotu do synagogy. A kdoví jestli si četl pravidelně v Tóře, aby prohloubil své znalosti. Každopádně pochopil, že Bůh skrze Izaiáše mluví ta slova i k němu, a tedy

s tím musí začít hned něco dělat. Bůh totiž neřikal: „Zaříd, ať se ke mně všichni obrátí a já si je pak už jen přepočítám.“ Naopak ho povzbudil: „Dělej, co umíš – tady a teď. Připrav mi cestu, připrav mi ty lidi trochu, ať se zřeknou hříchů a jsou šťastni. Já už potom zařídím, co bude třeba. Já je mám spasit, ne ty.“ Takže jasně, i moje úkoly by někdo udělal líp, ale Bůh rád použije moje omezené schopnosti a „doladí to“. A tak se adresát německého dopisu nad špatnou gramatikou zasměje a zlepší mu to den. Maruška má čas si na procházce vysvětlit věci se svým přítelem. Honza si odpočine před dlouhou cestou. Paní si řekne, že s tou Trojicí je to v mém podání děsná blbost a že si o tom musí sama něco přečíst. Spolužáci se zamyslí, že když v té církvi jsem, tak je možná i o něčem jiném, než jen o selhání jednotlivců... Bůh sám je všechny obdaruje – ale chce, abych mu trochu připravila půdu. Tady a teď.

Irena Tejkalová Karlová, Praha

Evangelium live

*je projekt, v němž různí
dotazovaní mluví o tom, jak se
jich konkrétně v životě evangelium
dotklo. Tedy evangelium naživo.
Tento příběh a další zastavení
s evangeliem ve všedním životě
najdete na webu media.oblati.cz
a na instagramu jako
[Evangelium.live](https://www.instagram.com/Evangelium.live).*

ANDRÉ KULLA, OMI

Mohl by ses nám krátce představit? Odkud pocházíš – co jsi studoval – že jsi čerstvě knězem – kde nyní působíš...

Jmenuji se André a je mi 30 let. Pocházím z Neuhofo, což je malé místo v blízkosti Fuldy, v Hesensku, Německo. Tam jsem vyrostl a později také chodil ve Fuldě do školy. V roce 2010 jsem tady také maturoval. Poté přišlo studium filozofie a teologie ve Fuldě a v Římě. Po ukončení studia teologie na Gregoriáně jsem pokračoval licenciátem v teologii zasvěceného života na institutu Claretianum. A 9. ledna tohoto roku mne fuldský biskup, Michael Gerber, vysvětil na kněze. Od půlky února žiji v našem domě „Maria Borzagy“ ve Fuldě a jsem v naší provincii spolu se spolubratry v komunitě zodpovědný za pastorační mládež.

Pozn. Komunita Maria Borzagy je malou komunitou oblátů žijících v prostorách jedné ze středních škol tohoto studentského města. Záměrem je být co nejvíce nablízku mladým.

Jak jsi se dostal k oblátům? Proč jsi oblátem?

Obláty jsem poznal v jejich domě v Hünfeldu na kurzu víry, na který mě jeden oblát pozval. Později jsem se účastnil mnoha akcí pro mládež, které obláti pořádali, a také mě jeden z oblátů duchovně doprovázel. Především se mě dotkla nekomplikovanost v kombinaci s duchovní hloubkou. Obláti jsou jednoduše „normální lidé“, kteří se setkali s Bohem a chtějí o tom vyprávět. Od počátku jsem se u oblátů cítil doma. A tak jsem se sám sebe začal ptát, co je pro můj život Boží vůle a co by mohlo být mým povoláním. Dnes mohu říct, že jsem oblátem, protože jsem pevně přesvědčený o tom, že je to moje povolání. Že mě Bůh povolal stát se oblátem, členem kongregace a knězem. Cítím, jak mě tohle „ano“ k Božímu plánu učinilo šťastným. Jsem prostě oblátem rád.

Co Ti na Tvé cestě pomohlo?

Na cestě mi pomohlo mnoho věcí. Věřím, že jsou pro mě důležitou oporou dvě věci, a to modlitba a společenství. V modlitbě a tichu mohu stále znovu navazovat spojení s Bohem, setkávat se s ním a nechat se jím milovat. Ve společenství nacházím oporu a radost, ať už je to při misijních akcích nebo při dobrém rozhovoru u kávy nebo dobrého (českého) piva se spolubratrem nebo sestrou, kterým důvěřuji.

Bylo pro Tebe těžké složit věčné sliby?

Ne, to pro mě vůbec nebylo těžké, byl to takřikajíc další krok na mé cestě, na které se cítím správně. Naopak, je to ohromný pocit vědět, že teď už navždycky patřím k tomuhle společenství, k oblátské rodině!

Co pro Tebe znamená kněžské svěcení?

Něco velmi zvláštního, dar, ale ne dar pro mě, ale pro církev, lidi, kterým mohu sloužit. Kněžským svěcením se dávám církvi do služby ještě více než dříve. Smím slavit svátosti pro lidi a s lidmi, u nichž skrze mne koná Kristus. To je něco, co mě stále ještě trochu děsí, ale také činí pokorným. Nejde o mě,

ale o Krista a o to, že on se touží setkávat s lidmi. Jeden spolubratr mi napsal, že mi přeje, aby tenhle zvláštní čas pandemie přinesl také zvláštní kněze. To je velmi pěkné přání. Jsem velmi vděčný za to, že smím být knězem, a doufám, že budu knězem dobrým.

Měl bys pro mladé, kteří uvažují o své životní cestě, nějakou radu?

Nepřestávej se Boha ptát, co od tebe chce! Někdy máme dojem, že nám Bůh neodpovídá, že hledáme a ptáme se, ale nepřicházejí žádné odpovědi. Nevzdávej to! Bůh s Tebou zamýšlí něco velkého a posílá ti do cesty lidi, kteří tě na té konkrétní cestě doprovázejí. A k tomu jeden úplně konkrétní tip: Hledej někoho, komu důvěřuješ a kdo tě bude na tvé cestě duchovně doprovázet!

Co ti dělá radost?

Jsem šťastný ve společenství. K tomu není potřeba tak moc. Mám radost, když mohu s lidmi, které mám rád, strávit čas. S přáteli, svými spolubratry, spolusestrami. Dělá mi radost se společně s ostatními modlit, muzicírovat, obyčejně povídat nebo nechat večer doznít u sklenice vychlazeného piva. Společenství a pospolitost mi dávají pocítit Boží přítomnost. To mi jednoduše dělá radost!

Jak poznáš obláty a asociované?

Člena oblátské rodiny poznám podle jeho/její radosti z víry a otevřenosti. Jsme zapálení pro Krista a jeho misi. To je poznat!

Rozhovor vedla a přeložila -hk-

Věděli jste, že...

... se za členy různých oblátských misijních děl po celém světě denně slaví eucharistie? Jako členové Oblátského misijního díla jste toho nedílnou součástí. Tím jste také do každodenní eucharistie oblátského společenství zahrnutí.

... můžete misionáře a osoby v misiích podporovat i po svém odchodu do plnosti Božího království? Můžete nás zmínit ve své závěti a my předáme vaši pomoc těm, kdo jsou na pomoc odkázáni.

... společenství lidí, kteří žijí charisma sv. Evžena de Mazenod, je opravdu

společenstvím rodinným? Jako každá jiná rodina slaví i ta oblátská své narozeniny společně. V lednu to byly už 205.!

... jsme se jako oblátská rodina nenechali odradit ani pandemií a sešli jsme se ve dnech 2.-3. února virtuální cestou na provinčním shromáždění, kde jsme ve více než šedesáti účastnících diskutovali o budoucnosti naší Středoevropské provincie a pronikali jsme do tématu interkulturality.

... otec generál Louis Lougen, OMI svolal 37. generální kapitulu misionářů

oblátů, která bude zahájena 14. září 2022. Do té doby se, prosíme, připojte v modlitbě k Duchu svatému za její zdárnou přípravu. Děkujeme!

... byly spuštěny jednoduché stránky povolani.oblati.cz, kde najdete stručné představení oblátů i „jak na to“, pokud chcete do komunit přijít.

... celosvětový Kongres oblátských laických asociovaných s názvem „Žít jako oblátská laici“ se přesouvá na rok 2022, aby se ho mohl zúčastnit co největší počet těch, kteří po celém světě žijí oblátské charisma?

Kontakty

Oblátské misijní dílo

Staroklokotská 1
CZ-390 03 Tábor
tel. 00420 603 224 665
mmd@oblati.cz

Dárcovský účet pro naše projekty a jejich variabilní symboly:

Číslo účtu: 244 816 241/0300

Pákistán (VS 410) | Zimbabwe (VS 560)
Misijní školy (VS 600) | Adopce Haiti (VS 311)
Členství v OMD (VS 100)

Mše sv. sloužené v misiích na úmysl dárce:
VS 900 – dar na mši svatou
VS 909 – mešní nověna

Komunita OMI Plasy

Žebnická 559
CZ-331 01 Plasy
P. Vlastimil Kadlec, OMI
tel. 00420 733 755 901
vlastimil@oblati.cz

Komunita OMI Tábor-Klokoty

Staroklokotská 43
CZ-390 03 Tábor
P. Jiří Můčka, OMI
tel. 00420 731 402 862
klokotyomi@volny.cz

www.oblati.cz | media.oblati.cz | povolani.oblati.cz | Facebook

Příspěvky na náš život a misii v ČR
název účtu: Středoevropská provincie OMI
banka: Poštovní spořitelna
číslo účtu: 239472296/0300

Zpravodaj Očima misíí vychází čtvrtletně